Doar cinci luni pînă la startul în preliminariile Campionatului Mondial de fotbal

1. ESTE NECESAR CA „TRICOLORII" SĂ CONSTITUIE O ECHIPĂ CAPABILĂ DE CALIFICARE
2. PREGĂTIRILE LOTULUI AU NEVOIE DE O CONCEPŢIE REALISTĂ, FERMĂ, RESPONSABILĂ!

Mai sînt doar CINCI LUNI PÎNĂ LA STRTUL ÎN PRELIMINARIILE „Mundialului 1982. E o perioadă scurtă, care găseşte echipa naţională de fotbal într-un moment de nesiguranţă, accentuată de ultimele două jocuri susţinute la Belgrad şi la Bucureşti. Dat fiind că ne desparte atît de puţin timp de acest start important, considerăm utilă şi necesară o discuţie în legătură cu problema echipei naţionale. Această discuţie are misiunea de a sugera „strîngerea rîndurilor", deoarece recentul turneu sud-american şi cele trei testări ulterioare n-au făcut decît să confirme ideea că echipa noastră reprezentativă nu are încă o linie directoare, păcătuind, automat, şi printr-o inconsecvenţă care se cere curmată.

În aceste pagini, vom încerca să prezentăm rezultatele generale din ultimii patru ani, părerile cîtorva „oameni de fotbal" situaţi în afara „subiectivului, deci cu o presupusă detaşare în gîndire şi vom încheia cu cîteva concluzii, care trebuie să fie — în intenţia noastră — o încercare de simplificare a lucrurilor.

1. Există — sau nu — jucători capabili să formeze o naţională cu un randament superior ? Această întrebare este legată de părerea întreţinută (şi cultivată) de unii specialişti care explică palmaresul deloc favorabil prin formula — resemnată, demobilizatoare ! — *„aştia sînt, atita pot"*.

2. Consideraţi — sau nu — că ideea de joc, dacă a existat, a putut asigura jucătorilor cele mai bune posibilităţi de exprimare ?

3. Ce e de făcut, operativ, la toate capitolele pregătirii, pentru creşterea reală a potenţialului echipei naţionale în vederea importantului examen al preliminariilor care încep în septembrie ?

ŞAPTE ECHIPE NAŢIONALE ÎN PATRU ANI. DE CE ?

În decursul ultimilor patru ani, echipa naţională de fotbal n-a realizat nici unul din obiectivele propuse !!!

Ea nu a reuşit să traducă în viaţă unele principii enunţate la începutul acestei perioade. S-a vorbit atunci despre necesitatea unui joc mai direct, cu un spirit ofensiv mai pronunţat, cu tratarea severă a sarcinilor date, cu apariţia unor scheme caracteristice, sinonime cu un efort de gîndire tactică. Ce s-a întîmplat în fapt ?

● **Echipa naţională a fost un foarte vast cîmp de încercare.**

În aceşti patru ani, 76 de jucători (un număr impresionant), au îmbrăcat tricoul tricolor.

Au fost rulaţi 8 portari.

Au fost folosiţi 23 de fundaşi.

Au apărut în teren 15 mijlocaşi.

Au intrat în prima linie nu mai puţin de 30 de înaintaşi.

Cu alte cuvinte, pe parcursul a numai patru ani, de-a lungul a 36 de meciuri internaţionale **AU FOST RULATE PRACTIC ŞAPTE ECHIPE NAŢIONALE !** Cifra este prea mare, mult prea mare, şi demonstrează o imposibilitate deloc măgulitoare pentru eforturile de închegare a echipei naţionale.

Pentru a întregi acest tablou, să notăm că în cei patru ani au debutat nu mai puţin de 42 de jucători.

Pentru a exemplifica, să-i amintim pe cîţiva dintre înaintaşii „plecaţi", care au îmbrăcat tricoul naţional: **Anghel, Fazekaş, Atodiresei, Troi, Florea, Fanici, C. Stan, Voicilă, Biro I, Chihaia, Manea (Rapid), Cîrţu, Ţălnar, Peniu etc. etc.** Faptul că aceşti jucători au trecut prin echipa naţională ca nişte meteoriţi nu este de mirare. Mulţi dintre ei nu au consacrarea necesară nici chiar în echipele lor de club.

● O altă problemă a echipei naţionale în aceşti ultimi patru ani se referă la **adoptarea unei maniere PREA DEFENSIVE, care a contribuit mult la diminuarea potenţialului general.** Faptul că mijlocaşul Bölöni deţine recordul de participare în aceşti patru ani (el a jucat 34 de meciuri din 36) sugerează precauţia exagerată cu care s-a înarmat echipa noastră naţională, Bölöni fiind mereu un al cincilea fundaş între stoperi. (Să menţionăm şi faptul că la clubul său, Bölöni este un jucător de cu totul alt profil).

În clasamentul participării jucătorilor la aceşti patru ani situaţia se prezintă astfel :

1. Bölöni 34, 2. Sameş 24, 3. D. Georgescu 23, 4. Balaci 22, 5. Iordănescu 21, 6. Vigu 20, 7. Crişan 18.

Cu excepţia lui Vigu, toţi sînt jucători sub 30 de ani. Cu toate acestea, **clasamentul, care ar fi trebuit să prezinte un schelet de echipă, demonstrează mai mult contrariul.** Acest clasament are în frunte un mijlocaş defensiv, un stoper de marcaj, un înaintaş la care nu se mai apelează (Dudu Georgescu), un mijlocaş (Balaci) care manifestă dezorientare în joc, un înaintaş (Iordănescu) la care de asemenea s-a renunţat şi o extremă (Crişan) care găseşte greu tricoul de titular la echipa sa de club.

Clasamentul subliniază încă o dată faptul că **scheletul de echipă, obligatoriu la mai puţin de o jumătate de an înainte de startul într-o competiţie oficială, este doar un deziderat.**

● O a treia problemă care atrage atenţia asupra unei situaţii anormale este aceea a **numărului redus de jocuri pe care l-au avut în această perioadă jucătorii de clasă recunoscută din fotbalul nostru.** Astfel, din cercetarea clasamentului de mai sus se poate vedea că **lipsesc toţi pilonii de ieri ai echipei naţionale.** Dobrin a jucat doar 7 jocuri din 36, îl urmează Dinu — cu 11 jocuri şi Dumitru — cu 13.

Iată o problemă deosebit de importantă cînd este vorba de constituirea unei echipe naţionale. Importantă, deosebit de importantă, pentru că **nimănui nu-i este indiferent faptul că aceşti trei jucători, şi nu numai ei, ajung să fie respinşi dintr-un motiv sau altul.** În acest caz nu se poate vorbi nici măcar de o consecvenţă în severitate, deoarece toţi aceşti trei jucători au fost chemaţi şi eliminaţi cu intermitenţe, ceea ce aruncă o lumină şi asupra inconsecvenţei conducerii tehnice în tratarea problemelor de ordin tehnico-tactic, fizic şi moral.

★

Am enumerat aceste trei probleme principale, socotind că ele, în primul rînd, merită să fie luate în dezbatere, pentru a se asigura echipei naţionale un drum mai ferm, mai consecvent. În acest scop, în partea a doua a acestei anchete, să ascultăm şi părerile invitaţilor noştri. Aceşti invitaţi sînt :

1. **Traian Ionescu**, cu o bogată experienţă în munca de antrenor şi cu succese reale la echipe de club fruntaşe.

2. **Nicolae Proca**, socotit de colegii săi „antrenorul de fier", cu destule realizări în profesiunea de antrenor.

3. **Viorel Mateianu**, pentru mulţi un original în fotbalul nostru, dar căruia nu i se pot contesta ideile de valoare, precum şi remarcabila performanţă de a face dintr-o echipă mică o formaţie de mare priză, cu reuşite, provenite dintr-o reală pasiune pentru fotbal, refractară oricărei rutine.

4. **Mircea Lucescu**, un „veteran" stimat, apreciat, mult aplaudat de-a lungul anilor, şi care manifestă o maturitate deosebită la primii săi paşi în munca de antrenor.

Traian Ionescu

„NU FAIMA CLUBURILOR TREBUIE SĂ CONSTITUIE UN CRITERIU DE SELECŢIE"

1. Există, categoric, în ţara noastră, jucători care să poată forma o „naţională" cu **randament superior !** Precizez că ideea de „superior", racordată la potenţa echipei reprezentative, nu este clar exprimată şi parametrii noţiunii în sine nu sînt stabiliţi în momentul de faţă. Pentru că „superior" se poate referi şi la performanţa de a deveni campioană mondială, şi la calificarea în turneul final al campionatului mondial sau chiar la cîştigarea unor meciuri amicale, tradiţionale.

În ceea ce priveşte lotul, **consider că el a fost, în ultimul timp, foarte nestabil. S-au încercat diverşi jucători, fără** să fie supuşi unor testări prealabile — cum ar fi, de pildă, trecerea prin filtrul echipei de tineret — şi fără o pregătire corespunzătoare nivelului de performanţă pretins primei reprezentative.

Referitor la tipul de jucător care a lipsit în ultimii ani lotului naţional, trebuie spus, înainte de toate, că, de fapt, nu a existat de multă vreme şi nu există nici în prezent o politică limpede, eficientă, în acest scop. Aceasta încurajează dealtfel şi apariţia unor fotbalişti cu multe carenţe de ordin moral în rîndurile echipei reprezentative. **După părerea mea, tipul de jucător realmente competitiv, a cărui lipsă s-a simţit de la un timp în fotbalul nostru, a fost acela capabil să facă totul pentru a se prezenta în condiţii optime la jocurile internaţionale.** Aşa cum au fost Nunweiller III, Constantin, Lucescu, Dinu. Criteriul de selecţie, iniţial, a actualei echipe tehnice de la conducerea lotului naţional a fost valoarea. Pe parcurs, forma precară a multor selecţionabili a favorizat o mare instabilitate în exprimarea părerilor, în luarea deciziilor şi, de aici, schimbarea repetată a lotului, a formaţiei şi chiar a planului tactic.

2. Am convingerea că echipa noastră naţională a avut o idee de joc. Spun acest lucru ţinînd seama de faptul că toţi jucătorii au posibilităţi de judecată, trăiesc într-un cadru organizat, complex, unde, şi în cadrul căruia, şi-au format nişte deprinderi, care, din păcate, nu se exprimă în joc la nivelul pretins, fie datorită obiectivelor de performanţă impuse, fie datorită... adversarilor mai bine pregătiţi. Problema aceasta a **ideii de joc** necesită o discuţie mai mare, nu se poate trata în cîteva cuvinte. Se bate multă monedă în legătură cu ea şi cu toate acestea se ocoleşte adevărul, intenţionat sau nu. Personal consider, fără a cunoaşte maniera de gîndire în privinţa modului de acţiune în atac şi în apărare la echipa naţională, că jucătorii din linia a doua şi a treia nu au posibilităţi de exprimare corespunzătoare pentru a participa la jocul ofensiv. Precizez, de asemenea, că jocul cu extreme clasice este de mult perimat, nu mai este în acord cu realitatea fotbalului modern. Însăşi aşezarea 1—4—4—2 este ceva depăşit la ora actuală, lumea fotbalului mare căutînd alte soluţii de exprimare tactică.

3. Ce-i de făcut ? O analiză foarte profundă şi completă a stării de fapt din fotbalul nostru, în cadrul căreia să fie stabilite cauzele care au frînat şi frînează evoluţia lui şi întocmirea, cu acest prilej, a unui plan de acţiune orientat pe următoarele direcţii : **1.** problema echipei naţionale şi de tineret, pentru nevoile de performanţă imediate, legate de apropiatul start în preliminariile C.M. ; **2.** formarea loturilor A şi de tineret în a căror pregătire să fie angajate responsabil şi cluburile; **3.** supunerea tuturor jucătorilor pînă la 21 de ani, din Diviziile B şi C, cunoscuţi că au posibilităţi de afirmare, la un examen complex, în urma căruia să poată fi promovaţi în loturi cei cu reale perspective fotbalistice de performanţă ! **4.** formarea unei comisii de medici care, cu ajutorul Institutului de explorări funcţionale şi a capacităţii de muncă, să caute a testa şi cunoaşte posibilităţile de efort ale jucătorilor. În privinţa **componenţei loturilor, precizez că nu faima cluburilor trebuie să constituie un criteriu de selecţie, ci valoarea şi randamentul jucătorilor.** Aş vrea să reamintesc că în anii 1959—60, cînd am luat în primire echipa Dinamo, toţi componenţii ei făceau parte din loturile naţionale. Şi, totuşi, orientîndu-mă după criteriul valorii reale, nu după nume, şi vrînd să fac cu adevărat o echipă competitivă, am scos din lot, cu toată opoziţia unora, nu mai puţin de 17 jucători. Am construit astfel o echipă nouă, cu care am dominat mult timp fotbalul nostru, cîştigînd, consecutiv, patru titluri de campioană naţională.

Balaci în acţiune, în ultimul meci test al „tricolorilor", cu reprezentativa R.D. Germane

Foto : D. NEAGU

Nicolae Proca

„LA O ECHIPĂ NAŢIONALĂ SE STABILEŞTE ÎNTÎI CONCEPŢIA, APOI SE ALEG JUCĂTORII"

1. Susţin că criteriul de selecţie trebuie să fie în funcţie de trăsăturile esenţiale ale **orientării de joc** a viitoarei echipe. La nivelul echipei naţionale — unde masa de jucători există la dispoziţia antrenorului, spre deosebire de situaţia echipei de club — **se stabileşte întîi concepţia şi apoi se aleg jucătorii !** În funcţie, deci, de aceste precise obiective de bază, trebuie să se alcătuiască un lot lărgit, în care limitele de vîrstă pot fi între 18 şi 30 de ani ; cei în vîrstă să nu fie însă în număr mai mare decît cei tineri. Cu acest lot se trece la antrenamente complexe şi la jocuri-şcoală cu temă precisă, apoi la meciuri amicale cu adversari interni şi externi, la început de valoare medie apoi cît mai ridicată. Trebuie să se urmărească, fără întrerupere, cu maximă exigenţă, în aceste jocuri, însuşirea orientării de joc stabilite, trebuie să te convingi, tu antrenor, că sportivii înţeleg perfect intenţiile tale. Deci, de la teorie la practică, practica fiind determinantă pentru succes.

Ce tipuri de jucători aş alege eu ? Primul criteriu, pentru mine, este acela al unor trăsături morale dezvoltate, eu plec la drum numai cu sportivi capabili de sacrificii de toate felurile pentru atingerea scopurilor performanţei. Altfel nu se poate concepe marele succes internaţional. Alt criteriu — decurgînd din legile fotbalului modern — capacitatea de a pune în practică sarcinile cu ponderi variabile, în funcţie de postul şi exigenţele jocului în fiecare fază. Jucătorii trebuie să aibă o bună orientare în teren şi un bun simţ al anticipării, să dea dovadă de disciplină (în teren şi în afara lui), să aibă calităţi fizice, în primul rînd forţă şi viteză, să vină de la club cu o bună capacitate de efort. Fotbalul nostru dispune de asemenea jucători. Pentru mine, de pildă, în linia de mijloc ar întruni asemenea cerinţe fotbalişti ca Ţicleanu, Augustin, Vamanu, Florean, ca să iau în discuţie primele exemple care îmi vin în minte. Cred, deci, că determinant rămîne — pentru ca o echipă naţională să dea un cît mai mare randament — **alegerea selecţionabililor în funcţie de ideea de joc aleasă, bine precizată** şi deplin însuşită de lot.

2. Exprimarea jucătorilor este în funcţie de cadrul tactic, cum aminteam, dar şi de pregătirea practică, de antrenament. Concepţia, oricare ar fi ea, nu poate fi ruptă de practic, de antrenament. În această privinţă, cred că tratarea diferenţiată a factorilor de antrenament reprezintă o greşeală. **Nici unul dintre factori nu este mai important decît celălalt. Toţi sînt la fel** de importanţi şi — în planul general de pregătire — nu trebuie departajaţi. La noi s-a urmărit, la un moment dat, factorul fizic, apoi cel tactic, acum este „la modă", poate, cel tehnic. În privinţa variantelor de joc, confuzia nu se poate crea dacă ideea aleasă pune în valoare calităţile esenţiale ale fotbaliştilor în cauză. Dacă joc cu două extreme clasice, este absolut necesar ca aceste extreme să fie foarte rapide şi să centreze din mare viteză. Şi cel căruia îi centrează — vîrful — să fie un realizator de temut. Dacă mă opresc la ideea cu două vîrfuri, trebuie să am aceste două vîrfuri puternice şi percutante. Repet, **numai perfecta concordanţă între ideea de joc şi caracteristicile celor care trebuie să o aplice asigură succesul.** Pentru a ajunge la cel mai potrivit „cadru de joc", numai repetările permanente, numai verificările neîncetate ajută la perfecţionare.

3. Timpul, pînă la primele jocuri de calificare, este, acum, foarte scurt. Ce trebuie făcut pentru creşterea potenţialului reprezentativei o ştiu, bănuiesc, cel mai bine antrenorii echipei, care deţin şi datele comportării lotului în testele de pînă acum. Nu-mi permit sfaturi şi indicaţii directe din respectul faţă de meseria de antrenor şi din obligaţia de a nu mă amesteca în munca unor colegi. Acestea ar fi cîteva puncte de vedere ale unui antrenor care a avut două perioade de activitate ca antrenor în Divizia A, cu Steagul roşu şi, apoi, cu C.S. Tîrgovişte. Şi care îşi exprimă — în încheiere — speranţa că noua generaţie de jucători a fotbalului poate (şi trebuie) să fie pusă mai bine în valoare.

Viorel Mateianu

„S-AU ELIBERAT UNELE CERTIFICATE GRATUITE DE JUCĂTORI INTERNAŢIONALI"

1. Din capul locului, am mai spus-o şi în alte ocazii, **nu pot fi de acord cu ideea că nu am avea jucători capabili, cu care să închegăm o echipă naţională cu un randament superior celui actual!** Starea de lucruri la nivelul lotului naţional este urmarea firească **a permanentelor căutări** (vezi şi vînturarea în prima etapă de pregătire a tricolorilor, de la turneul sud-american încoace), **a unui du-te-vino** de la cluburi spre vîrful performanţei. Aceasta a deteriorat conceptul de jucător de lot; pierzînd vremea cu încercări, unele surprinzătoare, s-a scurtat, cum e şi firesc, perioada pregătirii marilor examene şi astfel au apărut criza de timp, degringolada şi obsesia rezultatelor. Îmi amintesc cum odată au fost aduşi la naţională, jucători ca Atodiresei şi Florea, buni la clubul lor, dar necompetitivi pe plan internaţional. În felul acesta, s-au eliberat unele certificate gratuite de jucători internaţionali. Aceasta nu mai este muncă de prospectare. Eu cred că naţionala are nevoie de un anumit tip de jucători: a) **să nu fie refractari la muncă; b) să fie dispuşi să se angajeze la marile eforturi; c) să fie „obraznici în joc"**, adică să nu **aibă complexe** — aici permiţîndu-mi să afirm că problema aceasta psihică, „nodul gordian" al fotbaliştilor noştri, s-a creat în mod artificial, de-a lungul anilor, prin... cultivarea fricii faţă de adversar ca urmare a supralicitării calităţilor străinilor şi nicidecum prin a încerca să-i „înrăim" (să-i ambiţionăm — adică) pe jucătorii noştri ca prin muncă să fie tot atît de buni ca şi adversarul. Atingînd unele probleme în privinţa criteriului de selecţie, trebuie să spun că înainte de toate este obligatoriu să stabilim **„ce piesă jucăm"**; ca la teatru — alegem comedia, atunci trebuie să găsim actorii potriviţi pentru aşa ceva şi nu să apelăm la tragedieni. Cu alte cuvinte, trebuie SĂ NE FIXĂM ASUPRA CONCEPŢIEI ŞI SISTEMULUI, şi după aceea, cum am spus, căutăm interpreţii pentru a le da partitura care trebuie învăţată perfect.

2. Mie, unul, mi-a fost greu să desluşesc de-a lungul ultimilor ani o idee clară de joc a reprezentativei noastre. Ştiu, însă, că **am încercat să copiem tipare nepotrivite cu potenţialul, caracteristicile native şi temperamentale proprii tineretului nostru.** În general, cînd s-a plecat la mari bătălii în deplasare, primul gînd a fost acela cum să facem să limităm înfrîngerea. Să nu ne facem de rîs, nu să punem probleme adversarului; acasă — se spunea — vom vedea ce vom face. Exagerata defensivă (am mai criticat-o şi cu alte prilejuri) ne-a adus mari prejudicii. Referindu-mă tot la ideea de joc, eu apreciez că perioada lui Angelo Niculescu a fost pe nedrept hulită — el a ştiut cum să se lupte împotriva celorlalte echipe, „temporizarea" lui vizînd înlăturarea riscurilor în momentul de apărare, păstrarea iniţiativei în joc şi alegerea momentului pentru declanşarea acţiunilor de atac surprinzătoare. A fost o idee realizată prin mijloace specifice fotbalului nostru, o idee care ar fi putut fi perfecţionată, îmbunătăţită pe parcurs. Criticînd lipsa unei idei de joc la nivelul unei reprezentative, trebuie să convenim că aceasta este şi consecinţa faptului că nici campionatul nu reflectă, la nivelul echipelor, o orientare limpede, precisă. Unii antrenori s-au transformat mai mult în preparatori fizici, munca de concepţie rămînînd pe planul secund. Forul de specialitate a oferit o soluţie prea generală cu cele cinci trăsături ale sale, estompînd curajul şi iniţiativa fiecărui tehnician în parte. Acest lucru s-a transmis pînă jos, la jucători, şi cei mai mulţi atît au aşteptat: să se mulţumească cu ce-o ieşi într-un cadru tactic insuficient cristalizat şi disciplinat. Şi cînd jucătorii nu sînt obişnuiţi cu o disciplină tactică, atunci nu iese nimic, operează întîmplarea. Dacă ne gîndim bine, pînă şi vechiul sistem W.M. i-a disciplinat pe jucători, în sensul că fiecare îşi cunoştea riguros rolul de inter, de stoper, de centru înaintaş etc. Or, acum, la echipa naţională despre ce să vorbim? Cred că în privinţa jocului cu două vîrfuri, mai bine-zis a aşezării 4—4—2 (exceptînd cîteva echipe, bineînţeles şi pe F.C. Baia Mare), în fotbalul nostru lucrurile se urnesc foarte greu.

3. S-a pierdut o etapă importantă a pregătirii noii echipe şi, normal, operaţiunea s-a complicat. De la acel 2—2 cu Spania, din C.E. (anul trecut) era momentul startului formării echipei pentru preliminariile campionatului mondial. Ce e de făcut acum? Greu de dat soluţii, întrucît timpul este înaintat. Organizarea unei echipe naţionale cu parametri superiori celei care a încheiat o etapă pregătitoare este în directă relaţie cu MUNCA, ORDINEA, CONSECVENŢA ÎN FIXAREA UNEI IDEI CLARE DE JOC. Nu vreau să mă repet, dar totul trebuie să înceapă de la „compozitor" (în speţă, de la antrenor), care este obligat să-şi compună „partitura" şi apoi vin problemele specifice — **găsirea actorilor, omogenizarea lor, cultivarea spiritului ofensiv în manieră modernă.**

Mircea Lucescu

„ÎNCERCĂRILE LA NESFÎRŞIT DEGRADEAZĂ PÎNĂ ŞI IDEEA DE ECHIPĂ"

1. Există jucători buni, nici vorbă ! Chiar printre cei de pe lista celor peste 70 de jucători încercaţi şi... refuzaţi mult prea repede. Nu mai departe decît în meciul cu R.D. Germană, am văzut că jucătorii noştri au mai multă clasă. Această afirmaţie ar putea să pară temerară, dar eu nu uit că Cehoslovacia a cîştigat campionatul european în 1976 cu o formaţie în care se aflau 7—8 jucători din cei pe care noi îi învinsesem cu puţini ani în urmă. Jucătorii noştri de la echipa naţională, perindîndu-se prea mult, nici n-au avut timp să arate ce ştiu. Cred că un jucător trebuie să evolueze de cel puţin patru ori consecutiv în echipa naţională pentru ca să dai un verdict. Din păcate, **în echipa noastră naţională, foarte mulţi jucători au jucat o repriză sau numai cîteva minute.** În aceste condiţii se degradează pînă şi noţiunea de echipă. **Încercările la nesfîrşit compromit orice idee.** Dacă-mi permiteţi, toate aceste încercări te fac să descoperi foarte greu criteriile de selecţie. **S-a creat deseori impresia că se mizează pe formă şi pe... zvon.** Doar aşa se explică prezenţa lui Atodiresei şi a lui Florea în echipa naţională. Cred că aşa se explică şi nenumăraţii portari folosiţi, cînd se ştie că între portar şi restul echipei se creează o afinitate de permanenţă, aşa cum am avut-o noi cu Răducanu, indiferent de forma de moment a acestuia. **Noţiunea „viitoarea echipă naţională", care a justificat enorm de multele tatonări, ar trebui să dispară. Echipa naţională este cea de astăzi şi nimic altceva.** Viitorul se asigură la alte eşaloane. În situaţii deosebite, cum a fost aceea din recentul turneu sud-american, s-ar fi putut arunca în luptă, direct, o linie de mijloc Ţicleanu — Bozeşan — Klein — Mureşan, o linie de luptă care să dobîndească conştiinţa propriei valori.

2. **Toţi marii antrenori au o idee de joc,** în sensul pozitiv al cuvîntului. ÎN CADRUL ECHIPEI NOASTRE NAŢIONALE, ACEASTĂ IDEE NU A APĂRUT ! Pentru că ea n-a pornit de la ideea că principalele calităţi ale fotbaliştilor noştri sînt inteligenţa şi fantezia. Cadrul cel mai bun pentru dezvoltarea calităţilor noastre este un joc de pase, iuţit faţă de ceea ce am făcut în trecut, un joc de pase de „tipul Mateianu", dacă vreţi, care poate fi îmbunătăţit. Acest joc de pase urmăreşte crearea superiorităţii numerice în zona x sau y. Această superioritate poate fi creată cu numai doi, sau trei jucători. Din păcate, în cadrul echipei naţionale n-am descoperit aceşti doi, trei sau patru jucători care să descrie, deliberat, un traseu din care să se nască această superioritate numerică. Tot ceea ce am văzut au fost aglomerările din apărare, care au împiedicat destule goluri, dar care au handicapat foarte mult echipa. O altă prejudecată care a reprezentat o frînă a fost aceea a extremelor de tip ortodox, care aleargă în linie dreaptă şi nu fac nimic altceva ; această idee a tras mult jocul înapoi şi a dat ceva rezultate doar atît timp cît Dudu Georgescu sărea la cap, ca să înscrie. În afară de asta, am mai remarcat retragerea deliberată a unui mijlocaş între stoperi, ceea ce înseamnă cedarea iniţiativei încă din start, înseamnă să joci şah numai cu negrele... Un dezavantaj şi el...

3. Ce e de făcut ? Trebuie să ne cunoaştem în primul rînd pe noi. În al doilea rînd, nu ştim nimic despre adversari. E nevoie de filme cu Anglia, cu Elveţia, de transmisii la T.V. a meciurilor pe care le susţin aceste echipe. Din punctul de vedere al echipei, chiar dacă e tîrziu, — operaţia „Mundial" ar fi trebuit să înceapă imediat după ratarea europenelor, adică acum un an —, e momentul să se înceapă cu o echipă nouă (şi ca alcătuire, şi ca suflu), cu un lider de echipă adevărat, care să conducă dialogul dintre antrenori şi jucători. E nevoie, apoi, ca jucătorii-fanion ai echipelor de club, de tipul M. Răducanu sau Balaci, să fie convinşi că la reprezentativa „naţională" trebuie să te dăruieşti total echipei.

Ce rezultă din părerile exprimate de cei patru oameni de fotbal, invitaţii noştri ? Ce interpretare de sinteză putem da ideilor cuprinse în aceste „luări de cuvînt" ?

1. Există un **consens în problema jucătorilor.** Se afirmă, în unanimitate, că **jucători capabili să constituie o echipă naţională cu un potenţial superior** există. Afirmaţia, care ar putea să fie considerată subiectivă, capătă un... caracter de obiectivitate în afirmaţia lui Mircea Lucescu (şi nu numai a lui), care îi situează pe unii dintre jucătorii noştri deasupra vîrfurilor unei echipe consacrate, cea a R.D. Germane.

2. **Chemările la lot,** fără o prealabilă documentare, **au creat o stare de instabilitate,** incompatibilă cu munca pentru organizarea unei echipe naţionale, care presupune calm, coeziune psihică, omogenitate sub toate raporturile. Neîntreruptul **du-te-vino** a compromis din faşă orice idee bine intenţionată.

3. Echipa naţională are **mari lacune la capitolul jocului colectiv** — consecinţă a fluctuaţiei permanente — **şi la cel al orientării spre un joc ofensiv.** Cantonarea într-o apărare deliberată, urmare a unei frici nejustificate, a diminuat şansele echipei în lupta pentru calificări. Organizarea ultradefensivă a dus la acel 0—2 de la Madrid, joc în care echipei naţionale i-au lipsit doar 15 minute pentru a ajunge în... Argentina.

4. **Echipa naţională,** aşa cum se arată, **are nevoie imperioasă de un CADRU TEHNICO-TACTIC REALIST ŞI BINE GÎNDIT,** care să fie şi principala premisă a criteriului de selecţie. Din păcate, fluctuaţiile permanente de jucători au modificat de la un meci la altul cadrul tehnico-tactic, capitol la care a fost mereu deficitară linia de mijloc, care a prezentat un amalgam de jucători, ca să nu mai vorbim de linia de atac, în care — prin renunţarea la Dudu Georgescu — s-a creat un... teren viran pentru toate ideile posibile şi imposibile, jucătorii rotindu-se mereu, dar nu în sensul pozitiv al dinamicii jocului modern.

5. Axată pe o defensivă „la trecerea timpului", echipa naţională a tras concluzia greşită că problema apărării imediată este rezolvată, omiţînd cu bună ştiinţă faptul că pentru această apărare imediată aşa-zis sigură joacă o întreagă linie de mijloc, „scutită" implicit de obligaţiile ofensivei.

6. Una din problemele cele mai importante în materie de selecţie a fost şi este RENUNŢAREA PRIPITĂ LA UNII JUCĂTORI. Cazul înlocuirii lui Cămătaru cu un jucător avînd opt ani mai mult (Mircea Sandu) este un exemplu. Cămătaru a fost sacrificat pentru a se acoperi carenţele jocului colectiv, iar fără un joc colectiv, vîrful de atac nu poate realiza nimic.

7. **O problemă cheie este reinstaurarea spiritului de echipă,** care a suferit de pe urma aceloraşi fluctuaţii. Pentru temperamentul fotbaliştilor noştri, nucleul sufletesc, de tipul celui existent în perioada 1969—1972, este poate mai important decît unitatea tehnico-tactică, deoarece o condiţionează. În momentul de faţă nu se poate vorbi de afinităţi reale, chiar şi numai între doi sau trei jucători, aşa cum a fost admirabila afinitate psihică a „triunghiului" Lucescu — Dumitru — Nunweiller, ca să nu mai vorbim de faptul că rivalităţile de club erau ca şi inexistente în acea vreme.

8. Spiritul de echipă (absent deseori) va putea modifica, aşa cum s-a spus, pînă şi profilul individualist al unor jucători ca Balaci, M. Răducanu etc. cu condiţia ca ei să aibă limpede în faţă cadrul tehnico-tactic al echipei şi să pună interesele echipei naţionale deasupra tuturor celorlalte.

9. Conducerea tehnică a echipei naţionale — indiferent care va fi ea — nu trebuie să plece urechea la toate părerile de pe margine, lucru care s-a simţit de-a lungul ultimilor ani. Ea trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru investiţia de efort creator pe care a făcut-o şi să o apere cu consecvenţă şi hotărîre.

10. Deşi echipa naţională pentru preliminariile care încep în septembrie ar fi trebuit să înceapă a fi pregătită, aşa cum s-a mai spus şi aşa cum se reafirmă în ancheta noastră, **imediat după acel 2—2 cu Spania,** care a decis... necalificarea formaţiei noastre, **deşi această muncă de pregătire s-a DILUAT şi s-a DISPERSAT între obiectivul jocului următor şi un turneu sud-american nu prea concludent, este momentul ca ECHIPA ROMANIEI SĂ STRINGĂ RINDURILE,** pe baza unei idei precise, a unor jucători care să aibă, fără excepţie, mîndria de a juca în echipa naţională şi a unei conduceri tehnice ferme, realiste, capabile să pună în valoare talente care, nestrunite, neordonate şi neînchegate, reprezintă 11 nume şi în nici un caz o echipă.

Pagini realizate de Ioan CHIRILĂ, Eftimie IONESCU, Mihai IONESCU, Stelian TRANDAFIRESCU